

Sygn. akt: I C 281/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria

przeciwko K. P.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. oddała wniosek powoda (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria w zakresie kosztów procesu.

Sygn. akt I C 281/19

UZASADNIENIE

Powód – (...) z siedzibą w (...) (...), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew do elektronicznego postępowania upominawczego przeciwko K. P. o zapłatę kwoty 5.177,16 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 16 lipca 2018 roku do dnia zapłaty wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 16 lipca 2018 roku do dnia zapłaty od kwoty 3.796,12 złotych oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną dnia 29 listopada 2017 roku umowy pożyczki nr (...) z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Strony zawarły umowę pożyczki na odległość i zawierała na postanowienia dotyczące dokładnych warunków spłaty zobowiązania w zakresie miejsc, kwot i terminów zaspokojenia roszczenia oraz informacji co do możliwości odstąpienia przez stronę pozwaną od umowy pożyczki. Wierzyciel pierwotny poinformował również stronę pozwaną o możliwości wypowiedzenia umowy pożyczki wobec złamania warunków umowy przez stronę pozwaną.

Na podstawie umowy pierwotny wierzyciel pozostawił do dyspozycji strony pozwanej kwotę 5.000,00 złotych. Na poczet zobowiązania pozwany dokonał jedynie zapłaty kwoty 2.028,34 zł. Wobec zaprzestania spłaty dalszych rat pierwotny wierzyciel dokonał wypowiedzenia umowy pismem z dnia 15 czerwca 2018 roku. Pozwany został wezwany do zwrotu zaległej kwoty, na którą składały się pozostałe do spłaty kapitał w wysokości 3.796,12 złotych, prowizja

za udzielenie pożyczki w wysokości 937,49 złotych oraz prowizja serwisowa w wysokości 443,55 złotych, w terminie 30 dni od dnia wystawienia wypowiedzenia. Wobec bezskutecznego upływu terminu wskazana wierzytelność stała się wymagalna dnia 15 lipca 2018 roku. Powód, mając również na względzie fakt, że nabył wierzytelność z prawem naliczania dalszych odsetek, żąda zasądzenia odsetek od kwoty niespłaconej pożyczki – kapitału 3.796,12 złotych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 4 marca 2019 roku, wydanym w sprawie VI N-ce (...), Sąd Rejonowy L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwany – K. P. nie stawił się na termin rozprawy. Jednakże złożył oświadczenie, w którym usprawiedliwił swoją nieobecność oraz wskazał, że po rozmowie telefonicznej z powodem uregulował kwotę zaległości i na tę okoliczność przedłożył potwierdzenie wpłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 listopada 2017 roku poprzednik prawny powoda – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwanym K. P. umowę pożyczki ratalnej numer (...), na podstawie której otrzymał on do dyspozycji kwotę 5.000,00 złotych. Ostateczny termin spłaty pożyczki miał nastąpić do dnia 29 listopada 2018 roku.

Pozwany nie regulował zobowiązania w związku z tym nastąpiło wypowiedzenie umowy pożyczki z jednoczesnym wezwaniem do zapłaty. Łączna wysokość zobowiązania do zapłaty wynosiła kwotę 5.297,30 złotych i obejmowała kwotę kapitału pożyczki w wysokości 3.796,12 złotych, prowizję i odsetki w wysokości 1.466,58 złotych oraz opłatę odszkodowawczą i odsetki karne w wysokości 34,60 złotych.

przyznane nadto dowód z innych środków dowodowych: umowa pożyczki ratalnej z dnia 29 listopada 2017 roku k. 12 – 17, załącznik do umowy k. 25, wypowiedzenie umowy z dnia 15 czerwca 2018 roku k. 27 .

W dniu 29 czerwca 2018 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której przelał wierzytelność przysługującą wobec pozwanego w wysokości 5.297,30 złotych.

przyznane, nadto dowód z innych środków dowodowych: umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 czerwca 2018 roku k. 32 – 41, dowód: załącznik nr 1 do umowy sprzedaży k. 31.

W dniu 13 czerwca 2019 roku pozwany skontaktował się telefonicznie z powodem i po otrzymaniu numeru konta bankowego uregulował zaległość z tytułu umowy pożyczki ratalnej, uiszczając kwotę 5.824,33 zł.

przyznane, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: potwierdzenie wykonania przelewu – duplikat k. 69.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie pozwany K. P. uznał roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i wysokości. Jednocześnie wskazał, że po otrzymaniu numeru konta bankowego uregulował zaległość z tytułu umowy pożyczki ratalnej, uiszczając kwotę 5.824,33 zł. Na tę okoliczność przedłożył dowód uiszczenia tej sumy na rzecz powoda.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Istotnym jest przy tym, iż mimo, że Sąd jest związany uznaniem powództwa, to obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w

aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby uznanie powództwa było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego bądź zmierzało do obejścia prawa.

Należy jednakże podkreślić, że skoro pozwany K. P. spełnił świadczenie po doręczeniu pozwu, a powód nie cofnął powództwa, to zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa samo zaspokojenie roszczenia bez cofnięcia pozwu wywołuje skutki materialnoprawne, prowadzące do oddalenia powództwa z powodu jego bezzasadności. Nie zachodzi bowiem przeszkoda merytoryczna w rozpoznaniu sprawy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014 roku, sygn. akt III CZP 110/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1999 roku, sygn. akt III CKN 936/98 niepubl.). Tak więc zapłata w toku sporu, z wolą zaspokojenia roszczenia powoda, powoduje wygaśnięcie dochodzonego roszczenia skutkujące odpadnięciem podstawy do uwzględnienia powództwa.

Istotnym jest również, że powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, nie wypowiedział się zarówno co do treści złożonych przez pozwanego oświadczeń, jak i przedstawionego przez niego na tę okoliczność dowodu wpłaty. Dlatego też Sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, uznał te fakty za przyznane (art. 230 kpc).

W konsekwencji wobec nieistnienia wierzytelności w przedmiotowej sprawie powództwo należało oddalić w całości, o czym Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 101 kpc, który stanowi, że zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

Uznanie powództwa musi być wyraźne i musi nastąpić przy pierwszej czynności procesowej, a więc w odpowiedzi na pozew lub na pierwszej rozprawie. Przy czym zapłacenie przez pozwanego dochodzonej należności przed dokonaniem pierwszej czynności procesowej należy uznać za równoznaczne z uznaniem powództwa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 1957 roku, I CR 178/57, RPEiS 1958, Nr 4, s. 336).

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że pozwany, mimo iż nie stawił się na termin rozprawy, to uznał roszczenie powoda przed dokonaniem pierwszej czynności procesowej uiszczając na jego rzecz zaległość wynikającą z umowy pożyczki ratalnej z dnia 29 listopada 2017 roku i to w wysokości wyższej niż kwota dochodzona pozwem, a która została wskazana przez powoda w rozmowie telefonicznej z pozwanym.

Wobec powyższego Sąd oddalił wniosek powoda w zakresie żądania o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu.

.